

Φυλλάδιο μαθητή 6.1

Ο Μίλαν κάνει μια επιλογή

Ο Μίλαν ετοιμαζόταν να φύγει για το σχολείο όταν μπήκε στην κουζίνα ο πατέρας του.

“Μίλαν, σήμερα σε χρειάζομαι στα χωράφια. Μπορείς να μην πας στο σχολείο; Οι καλλιέργειες θα καταστραφούν αν δεν τις μαζέψουμε γρήγορα.”

Αυτό στενοχώρησε τον Μίλαν.

“Πατέρα, είναι ανάγκη να πάω στο σχολείο σήμερα”, είπε, “είναι η πρώτη συνάντηση του συμβουλίου μαθητών και έχω εκλεγεί εκπρόσωπος της 8ης τάξης.”

“Άλλα δεν είσαι ο μόνος, έτσι δεν είναι;”, είπε ο πατέρας. “Δεν πειράζει αν δεν πας. Υπάρχουν και άλλοι εκπρόσωποι της 8ης, δεν υπάρχουν;”

“Ναι, αλλά αν δεν πάω θα απογοητεύσω αυτούς που με ψήφισαν. Εξάλλου, έχουμε μάθημα φυσικής σήμερα. Δεν θέλω να το χάσω. Πρέπει να περάσω τις εξετάσεις αν πρόκειται να πάω στο πανεπιστήμιο”.

Ο πατέρας του Μίλαν γρύλισε θυμωμένος.

“Μιλάς για το πανεπιστήμιο σα να μην ενδιαφέρεσαι για την οικογένειά σου. Δεν βλέπεις ότι σε χρειαζόμαστε στο σπίτι; Πώς θα μας βοηθάς αν πας στο πανεπιστήμιο; Και πού θα πας όταν θα πάρεις το πτυχίο σου; Είναι απίθανο να γυρίσεις πίσω, αυτό είναι σίγουρο”.

“Θα έπρεπε να χαίρεσαι που θέλω να κάνω κάτι στη ζωή μου”, φώναξε ο Μίλαν θυμωμένα, “σε αντίθεση με τα περισσότερα παιδιά εδώ. Δεν έχουν καμία φιλοδοξία. Θα καταλήξουν να κάνουν ό,τι και οι πατεράδες τους.”

“Δεν βλάπτει λίγος σεβασμός στη μεγαλύτερη γενιά”, απάντησε ο πατέρας, προσπαθώντας να διατηρήσει την ψυχραιμία του. “Όλη αυτή η συζήτηση για πανεπιστήμια, με αρρωσταίνει. Μοιάζει σα να έχεις ξεχάσει τις αξίες που έχουμε. Σκέφτεσαι μόνο τον εαυτό σου”.

Ο Μίλαν αναστέναξε. Όλα αυτά τα είχε ξανακούσει.

“Πατέρα, αν έχω μια καλή δουλειά, δεν θα ξεχάσω εσένα και την οικογένειά μου. Πώς φαντάζεσαι ότι θα έκανα κάτι τέτοιο; Αλήθεια, θέλεις να αφήσω το σχολείο και να μην κάνω αυτά που μπορώ; Όλοι οι καθηγητές μου λένε ότι θα μπορούσα να γίνω καλός επιστήμονας. Μπορεί κάποια μέρα να κάνω ανακαλύψεις που θα βοηθήσουν όλο τον κόσμο”.

Ο πατέρας χτύπησε το χέρι στο τραπέζι.

“Η πρώτη σου δουλειά είναι να ενδιαφέρεσαι για την οικογένειά σου και για την κοινότητα, ειδικά αυτούς τους δύσκολους καιρούς. Γεμίζεις το κεφάλι σου με όνειρα. Τι σε νοιάζει για τον αληθινό κόσμο;”

Αυτό πλήγωσε τον Μίλαν, αλλά δεν ήθελε να το δείξει. Για μια στιγμή κοίταξε τον πατέρα του με σιωπηλή περιφρόνηση. Εκείνος γύρισε και έφυγε, χτυπώντας πίσω του την πόρτα.

Ο Μίλαν κάθισε και αναστέναξε. Σκέφτηκε λίγο και πήρε την απόφασή του. Πήρε την τσάντα του και στράφηκε προς την πόρτα. Μετά σταμάτησε, έβγαλε ένα φύλλο χαρτί και κάθισε να γράψει ένα σημείωμα στον πατέρα του. Ήταν το πιο δύσκολο πράγμα που είχε κάνει στη ζωή του.